

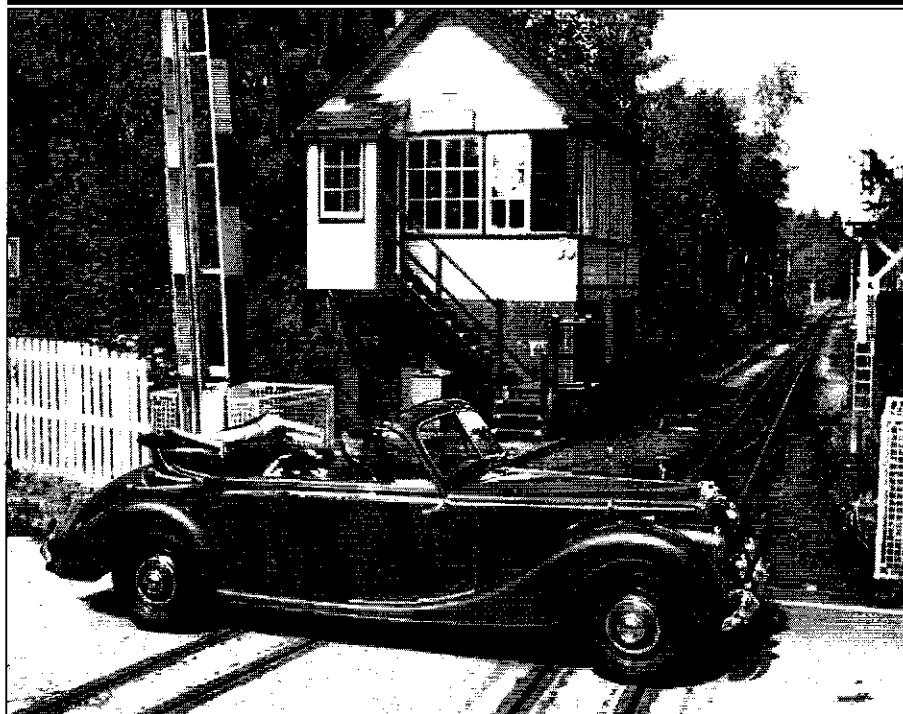

RILEYBLADET

Nummer 1, 2001

Organ för Svenska Rileyregistret

Årgång 23

...Vid betraktande av bilden undrar man var gränsen går mellan små och stora pojkar och mellan fantasi och verklighet. Så tycker i alla fall red. som en gång hade elektriskt tåg, byggde Meccano och gjorde slingrande vägar i sandlådan för sina Dinkey Toys.

en katt. Vi var sugna på fika och som en tanke dök det imponerande Langley Castle upp och erbjöd kaffe och sandwich i minst sagt ståndsmässig miljö. Se foto av Rileyn parkerad framför ingången. Vi började sedan ett antal underbara timmar på ringlande smala vägar i ett arkadiskt landskap. Härliga öppna lövskogar, verkligt välskötta gårdar, solen sken! Det kändes nästan överkligt att äntligen vara mitt i den verklighet som jag diffust hade drömt om när jag köpte bilen för 36 år sedan. Riley är underbar på den här typen av väg, kraftfull, direkt känsla i ratten, hela tiden den magnifika vyn över motorhuv. Det bekräftades då vi stannade för att tanka. Många kom fram och beundrade, speciellt de äldre gentlemännen hade ett självklart kunnande om Riley som bara antyddes. De så vanliga i Sverige förekommande frågorna om värde och pris hörde vi aldrig trots mängden av människor vi pratade med. Engelsmän har stil.

Åk kvalitet

Från Newcastle körde vi sydväst, passerade Alston, Penrith och var därmed inne i det natursköna Lake District National Park. Sonen Anders som har upplevt Rileyn i alla dess renoveringsstadier var imponerad till tystnad över hur bekvämt vi färdades i "vraket" som han och hans kompisar smålett åt under åren som gått. Det kändes som ett privilegium att uppleva Rileyn på detta sätt med Anders. Han sa flera gånger att han aldrig hade trott att den hade en sådan åk kvalitet. Första vackra sjön var Ullswater där vi stannade, tog kort, njöt av stillheten och det fina vädret. Jag har glömt att säga att vi självklart körde öppet.

Med Drophead till The Lake District

Belöningen I

Som alla vi Rileyägare vet är RM en estetisk fulländning. Detta faktum blev en etablerad sanning en lördag i maj 2000 då det anordnades en British Car Week i Göteborg. Högpunkten var ett rally med avslutande festlig kortege uppför en avstängd Aveny i Göteborg från Gustaf Adolfs torg till Göta-platsen. Där skulle den speciellt inbjudne engelske generalkonsuln med huld maka välja ut en bil, den i deras tycke mest tilltalande. I rallyt deltog 74 bilar, de flesta i mycket fint skick. När konsuln på trappan framför konstmuseet tillkännagav sitt val fick jag hjärtklappning. Valet var min Drophead! Känslan av att gå fram och få en ståtlig (men hiskelig) buckla, applåder och ett pris som innebar resa med färja Göteborg-Newcastle för två personer, var oerhörd. Eva Holmes gav mig en jättekram och utbrast att segern var en triumf för alla Rileyägare i Sverige!

En resa till The Lake District i nordvästra England planerades till

augusti och som följeslagare kunde ingen vara mer lämplig än min äldste son Anders, nyss fyllda 31.

Åter efter 50 år

Som på alla resor är det de oväntade upplevelserna som ofta gör störst intryck. När vi stod i en VIP-kö i Göteborg och väntade på att embarkera färjan kör det upp fem Wolseley intill oss. Det är medlemmar från deras klubb som skulle köra en vecka i Skottland och träffa Wolseleyklubben där. Jag behöver väl knappast tillägga att kvällen i baren tillsammans med dessa gentlemän med sällskap vidgade många redan vida vyer!

Det var en omtumlande känsla att ratta Rileyn de första metrarna på engelsk mark. Åter efter 50 år! Efter mycket kort tid kändes vänstertrafiken väldigt naturligt.

Speciellt de äldre gentlemännen

Vi lämnade motorvägen så snart som möjligt och kom in på riktiga engelska, slingrande vägar där Rileyn spann som